

WOLKROVINY

ČÍSLO 33

LEDEN 2018

Janina
2018

OBSAH

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Lyžařský kurz.....	4
Duha – povídka	7
Tři králové.....	8
Rozhovor s Mgr. Annou Hlaváčkovou	11
Post Scriptum	12
Básnička	16
Evoluce školy	17

ÚVODNÍ SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Vážení čtenáři,
vítám vás u lednového čísla školního časopisu. Věřím, že nám i v novém roce 2018 zůstanete věrni a nepřestanete nás číst. Pro tento měsíc jsme pro vás připravili reportáž o lyžařském kurzu, rozhovor s bývalým absolventem naší školy, doktorem Zdeňkem Bezroukem, nebo článek o svátku Tří králů. Za celou redakci doufám, že se vám bude nové vydání líbit.

Dominik Zajíček

LYŽAŘSKÝ KURZ

Jak už to tak bývá každý rok, vypravili se i tento leden žáci prvních ročníků a kvint do Beskyd na tradiční lyžařský kurz. Tentokrát termín vyšel na třetí týden v lednu, tedy 15. až 20., tudíž měli někteří studenti stresové období, protože touto dobou probíhalo uzavírání známek, které bylo pro některé z nich první na tomto gymnáziu. Doufám, že všichni uspěli, jak nejlépe mohli, a odměnou jim byl příjemný odpočinek na sněhu.

Pár dní před odjezdem to vypadalo, že ani pořádně nenasněží, pak ale přišly předpovědi počasí, které slibovaly začátkem nového týdne čerstvou bílou pokrývkou, zejména na

horách. V pondělí po poledni, v čase odjezdu, stále obloha nevypadala, že by nám chtěla udělat radost sněhem, ale i přesto se mezi studenty vznášela dobrá nálada a nadšení. Běžky se kvůli nedostatku sněhu nebraly, tak zbývalo jen naskládat zavazadla a lyžařskou či snowboardovou výstroj do dvou autobusů a mohlo se vyrazit. Po hodině a půl cesty jsme dojeli na místo. Cílem bylo lyžařské a rekreační středisko Ski Park Gruň u Starých Hamer. Díky holým silnicím nás autobusy poprvé za několik uplynulých let mohly vyvést až k našemu domovu na následující týden, k chatě Armaturce. Zbytek odpoledne se nesl spíše v organizačním duchu.

Naše denní rutina začínala brzkým budíčkem v sedm hodin, následovaná snídaní v podobě švédských stolů

v osm hodin. Dopolední výcvik probíhal v době od devíti hodin do půl dvanácté. Poté byl oběd s odpoledním klidem, po kterém se všichni opět mohli sejít na dvě hodiny na svahu. Úterní lyžování se spíše točilo kolem rozdělení všech účastníků do šesti skupin, pod vedením učitelů, podle úrovně lyžařských schopností a samostatného snowboardového družstva, a seznamováním kolektivu. I když na svahu nebyla první den příliš velká vrstva sněhu a některé úseky byly zledovatělé, všichni si velmi užívali. Úterním večerem začal náš pravidelný večerní program – přednáška, večere, večerní program a večerka. Sérii přednášek jsme zahájili výkladem příslušníka horské služby o jejich práci na svahu a první pomoci ve vyšší nadmořské výšce, kam by se obyčejná sanitka neměla možnost dostat. Další večery jsme postupně probrali lyže, mazání běžek i snowboard v podání jednotlivých učitelů. Večerní program byl v režii vždy jedné z čtyř tříd. Bylo to příjemné uvolnění po celém dni, při kterém se všichni zasmáli a pobavili. Většinou se jednalo o soutěže, ať už týmové nebo pro jednotlivce. Každý se pobavil třeba při sbírání předmětů jedné barvy, jedení čokolády příborem v lyžařských rukavicích a čepici, nebo soupeřením, kdo si jako první sedne na židli při vyvolání svého čísla. Ve čtvrtek jsme odpoledne lyže a snowboardy

vyměnili za obyčejné boty a šli na procházku po okolí, při které nám pořádně nasněžilo. Páteční večer byl naším posledním na výcviku, tudíž byla na pořadu diskotéka, kterou si všichni patřičně užili. Samotný lyžařský výcvik jsme zakončili sobotním dopoledním lyžováním, které si všichni maximálně užívali. Jsem si jistá, že ten, kdo lyžovat neuměl, se lyžovat naučil, a ten, kdo již uměl, se v tom pod dohledem učitelů řádně zlepšil. Sice se během týdne staly menší úrazy a my tak odjížděli s několika naraženinami, ale můžeme podle mého být rádi, že se nic horšího nepříhodilo. Po obědě a po naložení věcí jsme tedy mohli s dobrým pocitem vyrazit na cestu k autobusům, které na nás čekaly pod kopcem. Cesta pěšky trvala tři čtvrtě hodiny.

Počasí nás nakonec nezklamalo. Sněžilo a sněžilo. Pro některé to mohl být smutný pohled, dívat se na vzdalující se zasněžené kopce. Odjet z té bílé pohádky zpět do skutečného života. Ten ale nepočká, takže jsme zde, odpočinutí a připraveni na další pololetí tohoto školního roku. Jsem si jistá, že si všichni „lyžák“ užili, jak jen to bylo možné.

Tímto bych také chtěla za všechny zúčastněné poděkovat všem učitelům, kteří se na tom celém podíleli jakýmkoliv malým či velkým způsobem. Za to, že nám zařídili příjemné rozptýlení od školy a nechávali nám co

nejvolnější ruku nad naší zábavou a
příležitostí užít si tento lyžařský kurz
naplno a nasbírat co nejvíce vzpomínek
a zážitků.

Autoři: Adriana
Kotulová, Denisa
Jurdová

DUHA – POVÍDKA

Den, kterým celý můj příběh začíná, začal vlastně úplně obyčejně jako každý jinej den. Ráno šedivý jak hlava starce, stresující jak fronty na úřadech a táhnoucí se jako špagety. Po nezbytný ranní hygieně, která jediná se mi z toho rána víceméně vydařila, jsem se vypravil do školy. Šel jsem (jako každý den) s hlavou plnou písniček, což se mi tehdy šeredně vymstilo, protože jsem zakopnul o takovej zvláštní předmět a v celé své kráse jsem se natáhl na chodník. Vstal jsem, setřásl ze sebe chuchvalec prachu,

psích výkalů, cigaretových špačků a dalších ozdob našich chodníků, zdvihl ten zvláštní artefakt a pozorně se na něj zadíval. Byl to takový miniaturní stříbrný pohár a když jsem se ho dotkl, přišlo mi, že se se mnou točí celej svět (poznámka pro geography: Nemám na mysli siderický dny). Točil jsem se asi čtvrt hodiny, a když se konečně vše okolo mě vyrovnalo, zjistil jsem, že vše okolo mě je vyobrazeno v barvách duhy. Nevěděl jsem, co dělat a kam jít, nepoznával jsem nic okolo sebe, ani jsem netušil, co je kolem mě, a tak jsem se rozhodl setrvat na svém místě a pokusil se vymyslet, jak dál.

Autor: Martin Dobeš

Zdroj obrázku: https://cz.123rf.com/photo_45870193_art-duha-barevn%C3%BD-tah-%C5%A1t%C4%9Btem-barva-kreslit-pozad%C3%AD.html

TŘI KRÁLOVÉ

Vzhledem k povánočním lednovým oslavám Tří králů se naše redakce rozhodla připravit o tomto svátku malý článek.

Osobně chodím každý rok na Tři krále v Určicích. Jedná se o tříkrálovou sbírku, kdy jsme já a další dva kluci převlečení za tři krále. Také s námi chodí dospělá osoba, která na nás dohlíží a má na starosti kasičku. Účelem sbírky je vybrat peníze, které jdou poté na charitu.

Původně se nejednalo o sbírku, ale o koledu, kde chlapci zpívali:

*My tři králové jdeme k vám,
štěstí, zdraví vinšujem vám.*

*Štěstí, zdraví, dlouhá léta,
my jsme k vám přišli z daleka.*

*Z daleka je cesta naše,
do Betléma mysl naše.*

*Nám třem se hvězda zjevila,
která jak živa nebyla.*

*Jak jsme tu hvězdu viděli,
hned jsme si koně osedlali.*

Co ty, černej, stojíš vzadu,

vystřkuješ na nás bradu?

*Hrdě se k tomu hned přiznám,
že já jsem mouřenínský král.*

*A já černej vystupuju
a Nový rok vám vinšuju.*

*A my taky vystupujem
a Nový rok vám vinšujem!*

Když dozpívali, napsali křídou na dveře K+M+B. Nejsou to ale počáteční písmena jmen Tří králů: Kašpar, Melichar a Baltazar, jak se lidově traduje, nýbrž zkratka latinského Christus mansionem benedicat - Kristus žehnej tomuto příbytku.

Tři křížky za písmeny (K+M+B+) přitom nejsou znaménky plus, ale symbolizují Nejsvětější Trojici, tedy Otce, Syna a Ducha Svatého.

Svátek Tří králů je spjat s legendou, jež se vyvíjela více jak dva tisíce let. Vycházel z biblického příběhu z doby, kdy se narodil Ježíš Kristus. Tenkrát přišli do Jeruzaléma tři králové z Východu, a ptali se po nově narozeném židovském králi, jemuž chtěli vzdát hold. Při cestě do Betléma se mudrcům zjevila betlémská hvězda, která je dovedla přímo do stáje k Ježíškovi. Obdarovali zde svého pána zlatem, kadidlem a myrhou.

Mezi další zvyky o tříkrálovém svátku patří věštění délky života. Každý z rodiny zapálí svíci, a komu dohoří

nejdříve, toho si nejdříve odnese smrt v podobě Morany. Pokud dým stoupal vzhůru a plamen byl jasný, čekalo dotyčného nebe. Když svíce prskala, dým šel k zemi a plamen byl nerovnoměrný, čekalo jedince peklo.

Na závěr bych rád uvedl, že na letošní tříkrálové sbírce jsme my všichni malí králové vykoledovaly více než 114 000 000 Kč. Z celkového výtěžku pomáhá 65 % přímo v našem regionu, 15 % využívá na své projekty naše diecézní Charita, 10 % putuje na pomoc potřebným do zahraničí, 5 % jde na celostátní projekty a 5 % pokrývá režii sbírky.

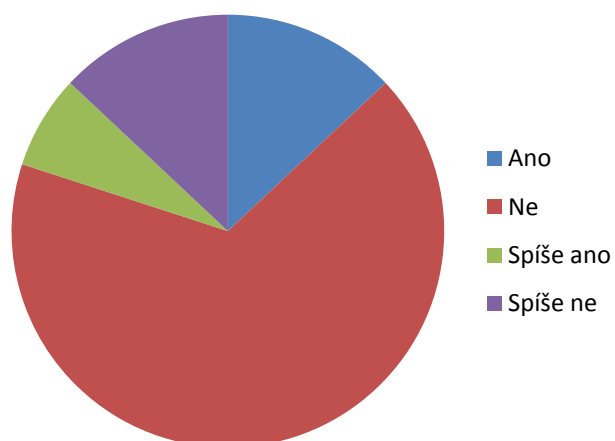

Autor: Petr Schuster

Zdroj obrázku: <http://zeny.e15.cz/clanek/bavim-se/tri-kralove-ukonci-vanocni-cas>

V souvislosti se svátky Tří králů jsme pro vás připravili anketu, kdy jsme se ptali žáků naší školy, jestli slaví nebo jinak dodržují tříkrálové tradice:

Slavíte a dodržujete tradice Tří králů?

ROZHOVOR S MGR. ANNOU HLAVÁČKOVOU

1) Odkud pocházíte?

Pocházím z Prostějova.

2) Co vás přivedlo na dráhu učitelky na střední škole? Přemýšlela jste i o jiném povolání?

Přemýšlela jsem o dráze učitelky, nejen středoškolské. Uvažovala jsem také o lékařství a operní kariéře.

3) Jaké školy máte vystudované?

Mám vystudovanou Pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně.

4) Proč jste si vybrala zrovna němčinu? Umíte i jiné cizí jazyky? Případně, chtěla byste umět?

Mluvím anglicky, jednou bych také chtěla umět francouzsky, popř. prohloubit znalosti latiny.

5) Jak se vám zatím na GJW líbí? Jste spokojená?

Líbí, jsem spokojená.

6) Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta vy?

Mám na to hezké vzpomínky.

7) Jaké jsou vaše záliby?

Opera, literatura, tvoření, vaření, cestování... je jich mnoho.

8) Která z těchto dvou věcí je vám milejší?

a. Zima nebo léto?

Léto.

b. Film nebo seriál?

Film.

c. Káva nebo čaj?

Káva.

d. Fantasy nebo sci-fi?

Fantasy.

e. Zeměpis nebo dějepis?

Dějepis.

f. Slané nebo sladké?

Sladké.

g. Sukně nebo šaty?

Šaty.

Autoři: Denisa Jurdová, Adriana Kotulová

POST SCRIPTUM

Pro tento měsíc jsme připravili rozhovor s doktorem Zdeňkem Bezroukem, prostějovským veterinářem a spoluautorem historických knih Pod pásy tanků, pod křídly letadel a Pod říšským vysílačem Donau.

Po ukončení gymnázia jste zamířil studovat veterinářství? Proč právě tenhle obor?

Já už jsem totiž ve třetí generaci veterinář a v naší rodině se to postupně stává jakousi tradicí. Tím staráním o zvířata jsem vlastně žil od malička, protože jsem jezdil s otcem na obvod, staral jsem se o hospodářská zvířata, takže mě to postupně začalo zajímat. Ono to rozhodnutí bylo tedy v podstatě jednoznačné.

A vy se současně s tím zajímáte i o válečnou historii?

Ano. To jsou v podstatě dvě různé věci. Na jedné straně jsou zvířata a veterinářství, moje práce a na druhé mé koníčky, což je teda jednak sport a poté historie. To nadšení pro dějepis se u mě začalo projevovat už na gymnáziu. Já jsem měl tehdy tři

oblíbené, i když ne moc k sobě pasující předměty, to byla historie, chemie a tělocvik. A díky nim jsem tam, kde dnes jsem. Díky chemii jsem se dostal nk veterinářství, díky tělocviku se věnuji sportu a potom je tady ten koníček historie, které se ve volném čase věnuji. Dokonce se mě i učitelé ve čtvrtém ročníku ptali, proč, když mám stále nějaké referáty o historii, ji nejdu studovat a já jsem tenkrát odpověděl, že tohle bude jenom koníček, protože dějepis dělám s přesvědčením, že mě baví a nemusím tomu vynakládat nějakou velkou energii, poněvadž mi to jde samo.

V historii se věnujete jakému tématu?

Zejména tématu Prostějovska za druhé světové války. To spočívá v tom, že podobně jako je se mnou teď dělán rozhovor, tak já objíždím různé pamětníky tady v oblasti, kteří si ještě něco z té doby pamatují, a zpovídám je, co zažili. V naprosté většině to jsou lidé ročníku tak 1920 až 1939, čili ti jsou dneska už ve věku tak osmdesát devadesát let. Začalo mě to poprvé zajímat v roce 1995, když bylo padesáté výročí osvobození a moje mamka, která pracovala tady v muzeu, i když ne přímo jako historička, mě upozornila, že se tam koná nějaká výstava. Takže já jsem tam zašel a viděl

jsem zničenou bojovou techniku, zbraně z té doby, a všechno tady z téhle oblasti. To bylo poprvé, kdy jsem si řekl, že bych se o tom rád dozvěděl něco víc.

Kdo byl prvním člověkem, kterého jste začal zpovídat?

Já tuhle činnost dělám zhruba čtyři roky a tím prvním pamětníkem byla moje babička, která je ročník 1924. Ta mi jednou začala vyprávět o válce a díky tomu, že mi o tom něco řekla, jsem postupně začal objíždět i jiné lidi. Ale nějak naplno jsem se tomu začal věnovat, až jsem vystudoval, a to protože studium medicíny je velice náročné a já jsem na nějaká takováhle interview neměl moc času.

Máte nějaký rozhovor, který vás překvapil nebo nějak zasáhl?

Tak já mám zpracované rozhovory se zhruba dvěma stovkami lidí, kteří to teda přijali velice pozitivně, byli rádi a často mi říkali, že o tom ještě nikdy nikomu nevyprávěli, protože se o to ještě nikdo nezajímal. A od nich jsem zjistil, že tady u Prostějova se docela dost bojovalo během posledních deseti dní druhé světové války a že vlastně tady před Prostějovem válka skončila. Kdyby totiž Německo nevyhlásilo 8. května kapitulaci, tak to tu mohlo vypadat úplně jinak, poněvadž se chystala velký sovětská ofenziva na Prostějov. Jenže nakonec se ta válka přes město jenom přehnala a Prostějov to neodnesl tak, jak to odnést mohl. Zajímavé je, že ta frontová linie vedla zhruba někde mezi Vyškovem a Tovačovem a během těch deseti dní na ní padlo okolo tisíce Sovětů, Rumunů a Čechoslováků a na druhé straně zhruba dva tisíce Němců. Jenom na takovém malém úseku padlo za deset dní tři tisíce lidí, a to i civilistů. Navíc v době, kdy se blížil konec války a i vojáci už začínali myslet na mír, že by snad mohli přežít. Dokonce tady u Dobromilic byly nasazené i raketomety Kaťuše, protože mezi Dobromilicemi a Hradčany, to jsou vesnice kousek pod Prostějovem, se fronta zasekla na šest dní a Rusové

nebyli schopní Hradčany dobýt, i přestože jsou od Dobromilic vzdálená cca pět set metrů. A protože nebyli schopní tuhle vzdálenost přejít, navíc na druhé straně byli i němečtí ostřelovači, tak právě Rusové byli tak zoufalí, že nasadili i Kaťuše. V Hradčanech v té době bylo kolem sto osmi čísel popisných a po ruském ostřelování jich zůstalo osm neponičených.

Právě k lidem z Dobromilic a Hradčan jsem šel a mluvil jsem s pánem, kterému v době, kdy se bojovalo, bylo 12 let. Toho se na to prý ještě nikdo neptal, a pak pár dní po rozhovoru se mnou říkal, že ani nemohl usnout, protože si vzpomněl na všechny hrozné věci, co se děly. Vyprávěl mi třeba, že před koncem války si vyrobil papírového draka a jelikož už se blížila fronta a nikdo nevěděl, co bude, tak si ho chtěl někam schovat. Jeho rodina bydlela ve mlýně a on si ho schoval na půdu toho mlýna do skříše, co si tam přichystal. Když pak začali tu vesnici ostřelovat, jeho rodina utekla jinam a potom, co nastalo osvobození, se vrátili, on se šel na toho draka podívat a ten byl rozstřílený na cucky, když dostal šestnáct zásahů.

Potom mě také zaujal příběh, co mi říkal jeden pán z Určic, který měl v té době osm let. Vyprávěl mi, že v roce 1944 pár dní před Vánoci k nim

domů přišla malá holčička od sousedů pro kotě, které se jim narodilo a jeho rodiče jí při tom pozvali na oběd. Ona odmítla, s tím že by se maminka zlobila, šla zpátky, když se najednou ozval hukot motorů, začaly padat bomby a jedna spadla kousek od té holčičky. Tu to vymrštilo několik metrů a ona i s kotětem byla na místě mrtvá. Nejparadoxnější je, že to nebyl ani nálet, ale že se pouze Američané vraceli se Slezska na své základny na jih a při letu pouze odhazovali přebytečné bomby. V ten den tam zemřelo osm lidí, z toho šest dětí a až po padesáti letech se pozůstalým přišli Američané omluvit.

Kdo byl nejzajímavější člověk, se kterým jste mluvil?

To bylo, když jsem se bavil s člověkem, který utekl z Osvětimi, plukovníkem Alfrédem Jánským. On se dožil 101 let, zemřel asi v roce 2015 a ten jeho příběh je snad na nějaký hollywoodský film. Jeho totiž gestapo zatkl hned první den války, protože byl označen za osobu nepřátelskou Říši, takže prošel několika koncentračními tábory, až se nakonec dostal do Francie. Tam pomohl několika lidem k útěku, jenže nacisté jednoho z nich chytili, vrátili ho zpátky a ten Jánskému vyhrožoval, že Němcům vše prozradí, když mu nebude nosit jídlo. Alfred Jánský tak raději odjel prvním transportem z tábora. Jenže ten bohužel vedl do Osvětimi. Odtud se mu podařilo několik týdnů před osvobozením utéct, a když se střetl s Rudou armádou, okamžitě se přidal ke skupině Ludvíka Svobody, aby šel osvobozovat Československo.

Jaký jste byl vlastně student?

Já jsem zde studoval na čtyřletém gymnáziu, ačkoliv se mě už na základní škole ptali, jestli nechci jít na osmileté studium. V té době jsem to odmítl, že se na to ještě necítím. A zatímco na základce jsem byl premiant a jednu chvíli i předseda třídy, tak na střední škole jsem spadl do šedivého průměru, protože kolik jsem měl jedniček, tolik jsem měl zároveň i trojek. Takže noční můry pro mne byla fyzika a angličtina. I když je fakt, že teď si říkám, že to je škoda, protože angličtinu se nyní učím dobrovolně, poněvadž bez jazyků to dnes nejde.

Autor: Dominik Zajíček

BÁSNIČKA

Dveře

Taky vás štvou ty dveře prokleté,
všimněte si detailu, až kolem
půjdete.

Tvoří se zde zácpy a kolony,
chybí zde už jen růžové záclony.

Jedná se o průchod do budovy B.,
o přestávkách je to opravdu zlé.
Kam se hrabe naše D jednička,
ti starší nepustí mladšího človíčka.

Proč je polovina otevřená jen,
a to poctivě po celý dlouhý den!
Tímto prosíme pana školníka,
ať třeba nalepí na dveře smajlíka.

EVOLUCE ŠKOLY

V návaznosti na Nový rok máme často tendenci přemýšlet nad naším chováním, zpytovat naše svědomí, rozjímat nad tím, v čem jsme se změnili, vyrostli a dospěli. V souvislosti s tím jsme se zeptali dvou našich zkušených učitelů, jakou změnou podle nich prošlo gymnázium během doby, kdy zde učí.

Mgr. Kateřina Divišová

Já jsem na tuhle školu nastoupila hned po vysoké škole v roce 1992, takže samozřejmě za tu dobu se škola změnila, změnily se prostory, vybavení technikou, jazykové učebny. Já to navíc mohu srovnávat i s časy, kdy jsem tady studovala. Změnilo se opravdu hodně.

Ale i tak bych řekla, že žáci jsou pořád stejní. Samozřejmě, učitelé si vždy stěžují, že ti studenti, kteří tady byli dřív, byli lepší, jenže oni žili v jiné době, než žijete vy. Když jsem sem přišla, tak jsem po žácích chtěla mnohem více, než chci dnes. Je to dáno asi tím, že nebyl takový přístup k informacím, takže, pokud dnes někoho zajímá probírané téma, může si sám najít víc informací a učitel mu nemusí vše sdělovat sám. Základem je, aby se naučil podstatu, základní učivo takovým způsobem, aby tomu

porozuměl. Já si myslím, že teď je tím základním problémem určit, co patří do toho úplného základu, co by žáci měli vědět. Spíš bychom vás měli učit, jak se orientovat v tom množství informací, kterými jste zavaleni. Protože mnoho žáků se v tom množství neumí orientovat a pak dochází k tomu, že říkají, že toho mají hodně a nakonec nedělají nic. Ovšem, neplatí to pro všechny, jsou žáci, kteří mají přehled ve všem, kteří jsou vyprofilováni od začátku a jdou si za svým. Tohle bylo v každé době. Byli žáci, kteří tápali a nevěděli, a potom ti, kteří když už nastoupili do primy, tak věděli, že chtějí dělat doktora a taky toho doktora dělají.

Děti jsou pořád dětmi, čili když je dokážeme nadchnout, tak budou úkoly plnit s radostí. Najdou se sice čestné výjimky, jsme ale stále, a to říkám s radostí, školou výběrovou. Takže pořád se tady dobře učí a dobře se tady pracuje, i když se někteří žáci se tváří docela pohrdavě, když říkají, že jsou z gymnázia. To mě trochu mrzí, že se vytrácí hrdost a pocit, že patřím ke své škole, tady nějak chybí. Mě by zajímalo, co jim tedy tak vadí a proč? A proč se sami nepokouší něco změnit?

Často se říká, že se studenti neumějí chovat. To je ale zase jinak dáno úctou ke společnému majetku, a pak vždycky se našli někteří, kteří nevěděli, co je slušné chování. U nich je

důvodem hlavně nedůsledná domácí výchova, protože jestliže se doma toleruje, že se věci hází po zemi a neuklízí se, dítě to bude dělat i na veřejnosti, ve třídě. Ale myslím si, že když my učitelé budeme důslední a přivedeme žáky do třídy, která je uklizená, tak si snad nebudou dovolovat házet věci na podlahu, protože bude evidentní, že ten nepořádek udělal on. Jenže jestli přijdou do třídy, která už neuklizená je, nebude jim zase moc vadit přidat k tomu všeobecnému nepořádku i svou část. Je to o odpovědnosti každého, jak žáka, tak učitele.

Já si myslím, že ducha a atmosféru školy dělají právě lidé v ní. Jsou zde pořád učitelé i žáci, kteří jsou schopní, ochotní pro tu školu pracovat i nad rámec svých povinností a žáci velice šikovní, kteří se vzdělávat chtějí.

Někteří studenti si stěžují, že když už vědí, že nepůjdou na medicínu nebo na přírodovědné obory, proč by se to měli učit, proč by měla být v základním učivu stále biologie a chemie. Pořád je tady tlak na větší volbu předmětů. Ale my argumentujeme tím, že jsme škola s všeobecným vzděláním, a navíc protože řada studentů pak dochází třeba před maturitou úplně ke změně svého pohledu, na to co vlastně chtějí studovat. Celou dobu se například připravují na to, že budou maturovat

z dějepisu, že je dějepis baví a potom přijdou do čtvrtáku a zjistí, že tudy cesta nevede. Nabídka předmětů by samozřejmě mohla být větší, jenže je otázka, jak to skloubit s rozvrhem, aby nedošlo k přetěžování a byla zachována všeobecnost. Takže jako vše se naše gymnázium vyvíjí a snaží se, aby bylo školou moderní a současnou.

Vratislav Havlík

Do budovy naší školy jsem poprvé vstoupil 1. 9. 1967. Nazývala se SVVŠ, Střední všeobecně vzdělávací škola. Studium na "esvévééšce" trvalo tři roky. Tříd bylo v každém ročníku šest a dělily se na přírodovědné a humanitní. My z humanitní třídy jsme povinně maturovali z češtiny, ruštiny, dějepisu(!) a nějakého dalšího předmětu. Vděčně vzpomínám na paní profesorku Opálkovou z ruštiny a paní profesorku Wichterlovou z angličtiny. Vytáhl jsem si Puškina a v angličtině dopravu. Matně si vzpomínám, že jsem povídal o letišti Heatrow a o velbloudech... Dopis Taťány Oněginovi mi byl na potítku nadiktován, tak jsem byl nervózní...

V roce 1974 jsem se objevil na tehdy již gymnáziu na pedagogické praxi a "učil" svoji pozdější milou kolegyni a zástupkyni ředitele paní Janu Ambrožovou, spisovatele Michaila Šolochova a jeho Tichý Don.

Jako učitel jsem nastoupil v září 1978. Škola a studium v ní před

Listopadem 1989 a po něm se v mnohém liší. Každé září jsme například dva týdny sbírali brambory v zemědělských družstvech prostějovského okresu. Na to jsme se těšili. Ještě lepší byly taneční v aule školy, samozřejmě pod vedením pana Šindlera. Jezdili jsme i do ciziny, ovšem pouze, případně "pouze" do Drážďan a do Krakova plus Osvětimi. Žáci maturovali v košilích a kravatách Socialistického svazu mládeže, tedy organizace, jejímiž byli téměř všichni členy. Ne každý si mohl zapnout knoflíček u krku a na rukávech, protože košile měli většinou vypůjčené.

V 80. letech se učilo, kde se dalo, tedy i v dnešní kanceláři paní Vychodilové, v místech dnešního bufetu v předaulí i v samotné aule. Ne však v učebně A16, tam byla sborovna a tam, kde visí promítací plátno, byly spojovací dveře do kanceláře školy.

Z cizích jazyků měli všichni a museli mít ruštinu a jako druhý jazyk většinou němčinu, angličtina byla v menšině. Dnes běžná francouzština a španělština dostaly šanci až po roce 1989. Tehdy přišli po dvaceti letech staronoví vyučující-nový ředitel školy pan Šverdíková a pan Opálka, vyučující latiny a tehdy volitelné italštiny.

Od samého počátku začali pravidelně vyučovat zahraniční lektoři, do té doby jev nevídaný. Většinou z Velké Británie a USA, byl zde však i

Němec či Francouz.

Od samého počátku 90. let jsme začali objevovat Evropu. Během minimálně 150 zájezdů jsme opakovaně navštěvovali Paříž, zámky na Loiře, Normandii, Provence, Belgii, Švýcarsko, Dánsko, Mnichov, Berlín... Bylo i nemálo "Londýnů" a určitě i jedno Španělsko, co si vzpomínám. S železnou pravidelností jsme jezdili tam, co bylo a je nejbližší-31krát do Osvětimi a nesčetněkrát do Vídně. Jednou jsme tam byli čtyři pondělky po sobě a ve vídeňském kině Urania stále hráli Formanův Přelet nad kukaččím hnízdem. Moc bych za to nedal, že i dlouho předtím i poté. Mnohokrát jsme byli i ve vídeňské Státní opeře a dalších divadlech. Hezké, ale celé jeviště jsme z bidýlka neviděli nikdy.

V 90. letech jsme se čtyřikrát setkali s přáteli z dánské družební školy v Sonderso. Nyní máme již mnoho let čilé kontakty se školami v polské Środě Wlkp. a v německé Hoyerswerdě.

V 90. letech jsem zažil i počátky internetu. Žáci to slovo zmiňovali stále častěji, já jim moc nerozuměl. Nakonec mě pozvali do malinké místnůstky vedle dnešní biologické laboratoře. O té době jsem tam nebyl. Tehdy ve snaze rychleji pochopit podstatu jsem je vyprovokoval požadavkem, nechť mi tedy zjistí, co se hraje v Buenos Aires v divadle. Trvalo to dlouho, z počítače se téměř kouřilo. Hráli tam Čechovův

Višňový sad!

Naše škola vždy úspěšně připravovala žáky ke studiu na vysoké škole. V předlistopadovém období se absolventi mohli hlásit jen na jednu vysokou školu a těch bylo výrazně méně. Univerzity na Moravě jen dvě, brněnská a olomoucká a v Praze samozřejmě Karlova. Nemálo žáků chodilo na tzv. nástavbu, tedy vlastně na další maturitní obor. S obtížemi se získávali žáci pro studium na technikách a vojenských školách.

Vzpomínat by šlo ještě hodně dlouho, spíš by mne ale zajímalo, jak na tom bude GJW za dalších čtyřicet let, tedy v roce 2058. Věřím, že dobře, každopádně mu to přeji.